

	Kapitel 4	
	<i>Exemplet Abraham</i>	
4:1 τι ουν ερουμεν αβρααμ τον προπατορα ημων κατα σαρκα	1Vad innebär nu detta om vi tänker på Abraham, vårt folks stamfar? Hur gick det för honom?	Det är nu viktigt för Paulus att förklara att det är tron som är det väsentliga för rättfärdiggörelsen. Det här gäller både hedningar och judar. För hedningarna var det kanske inte så svårt att förstå att de endast kunde förlita sig på tron, men judarna som Guds utvalda folk utifrån Guds löfte till Abraham, hur förhåller det sig med dem? Paulus vill visa på att trons rättfärdighet gäller nu fullt ut och att det var Guds avsikt ända från början. Därför är det nu viktigt för Paulus att visa på att trons rättfärdighet fanns med redan för Abraham. Genom Abraham fanns redan trons rättfärdiggörelse liksom utkorelsen startade med Arbaham. Det som judarna missat genom hela historien har Paulus redan talat om, ingen kan bli rättfärdiggjord genom laggärningar, inte ens Abraham kunde det. Detta har redan Paulus visat på och som kan sammanfattas i orden från Rom 3:20 "Ty genom laggärningar blir ingen människa rättfärdig inför honom."
4:2 ει γαρ αβρααμ εξ εργαων εδικαιωθη εχει καυχημα αλλ ου προς θεον	2Om han blev rättfärdig genom gärningar har han något att vara stolt över. Men inte inför Gud.	Hur var det nu med Abraham? Blev han rättfärdig genom gärningar? Om så var fallet har han något att vara stolt över, skriver Paulus här. Det var ju så judarna hade tolkat Abraham och hela utkorelsen, nämligen att om man håller alla buden, om man lever fullt ut enligt Guds vilja så blir man rättfärdig. Här är det väsentligt att man följer med i Pauli tankegång. Det kom en ung man till Jesus och frågade hur man ska få evigt liv och Jesus hänvisade till det dubbla kärleksbudet, men mannen tolkade det som att han hade hållt buden och gjorde samma tankefel som vi ofta gör. Vi glömmer bort att det väsentliga med kärleksbudet är att älska Gud över allting och vad vi förstå av det Paulus skriver i Rom 1:18-3:20, det enda resultatet blir att man blir medveten om att man är en syndare utan chans att bli rättfärdig. Det är väl bra, men inte tillräckligt. Därför behöver vi, hur vi än gör, Guds nåd genom Jesus Kristus. Med hela den utläggning Paulus har fört fram så här långt blir slutsatsen den han säger i en mening: "Men inte inför Gud." Oerhört väsentligt!
4:3 τι γαρ η γραφη λεγει επιστευσεν δε αβρααμ τω θεω και ελογισθη αυτω εις δικαιοσυνην	3Ty vad säger skriften? Abraham trodde på Gud och därför räknades han som rättfärdig.	Hur kan han påstå detta? Paulus använder därför skriften för att, liksom man brukade göra, bekräfta sanningen utifrån att man tror på Guds Ord som sanningen. Tron man inte på Guds Ord kommer man inte längre, men Paulus skriver till dem som tror att Guds Ord är sanningen, så det fanns inget skäl att utförligare beskriva eller bevisa sin tanke annat än genom att använda skriften, Guds Ord. Han för fram ett ord från 1 Mos 15:6 men han citerar inte

		ordagant från Septuagint LXX "Abram trodde på Herren, och därför räknade Herren honom som rättfärdig." Om varför Paulus inte använder namnet Abram, som det står i Septuagint LXX här, utan Abraham, vet vi inte. Det kanske inte var så betydelsefullt för honom just här. Det skulle också kunna vara ett skrivfel av skribenten, det skiljer ju bara ett alfa, αβραμ och här αβρααμ. Men namnändringen tillhörde förbundet med Gud och detta var långt före förbundet med Gud som kom senare, därför hette Abraham än så länge Abram. Kanske Paulus missade det eller inte tyckte det var så betydelsefullt. I alla fall finns det inga andra avskrifter för den grekiska grundtexten i romarbrevet för denna vers som skriver något annat, så att Paulus skrev Abraham är troligen vad han ursprungligen skrev. Om det fanns någon baktanke med det vet vi inte. I alla fall kom trosrättfärdigheten före förbundet och utkorelsen och det var det som Paulus ville visa på med detta citat.
4:4 τω δε εργαζομενω ο μισθος ου λογιζεται κατα χαριν αλλα κατα οφειλημα	4Den som har gärningar att peka på får sin lön inte som en nåd utan som en rättighet.	Paulus återvänder till tanken om laggärningar med ett mer hypotetiskt uttalande som är intressant. Hade det varit så att laggärningarna var det som ger evigt liv, så hade det varit Guds skyldighet att ge evigt liv åt alla dem som skulle kunna uppfylla lagrättfärdigheten. Då hade nåden inte ens behövts för att ge rättfärdighet. Då hade det varit en gudomlig skyldighet. Paulus använder här två ord som har med affärsverksamhet att göra. Det är ordet för lön "mistos" och ett ord som handlar om att räkna något "logitsetai", två plus två blir fyra, men också ett ord som handlar om skyldighet "ofeilema". Paulus vill vara tydlig när det gäller nåden. Nåden kan inte räknas med om det vore gärningarna som var det som gav rättfärdighet. Om det hade varit så hade nåden inte behövts, då hade resultatet varit detsamma som i en affärssuppgörelse, "gör du detta får du detta". Då hade Gud varit skyldig att ge lönen som är rättfärdiggörelsen, på grund av de gärningar som enligt Guds vilja hade blivit utförda. Men så är det inte, vilket Paulus tidigare har visat med slutsatsen i Rom 3:23 "Alla har syndat och gått miste om härligheten från Gud". Paulus kommer in på detta med all tydlighet lite sedan.
4:5 τω δε μη εργαζομενω πιστευοντι δε επι τον δικαιουντα τον ασεβη λογιζεται η πιστις αυτου εις δικαιοσυνην	5Den däremot som står utan gärningar men tror på honom som gör syndaren rättfärdig, han får sin tro räknad som rättfärdighet.	Eftersom ingen kan tillräkna sig gärningar för att bli rättfärdig, så finns det endast tron på Gud som genom nåden kan göra en människa, syndare, rättfärdig. detta blir den absoluta slutsatsen som Paulus redan varit inne på. Först har han visat att alla är syndare och att ingen kan bli rättfärdig genom laggärningar. Hade det inte funnits något ytterligare hade alla människor gått förlorade. Det ville inte Gud utan sände Jesus Kristus för att ta på

		sig varje människas synd och pekat på tron på Honom som den enda möjligheten till rättfärdighet. Har man inga gärningar att visa på utan står inför Gud med all sin syndfullhet så får man rättfärdigheten tillräknad sig av nåd genom tron. Här återkommer ordet "logisetai", "tillräknad" för sin tro. Det är Gud som gör det genom Jesus Kristus, det sker genom syndernas förlåtelse som Paulus sedan kommer in på. Men det märkliga är att han inte använder ordet för syndare här, även om 2000 års bibelöversättning gör det. Han använder ordet "asebe", "gudlös", vilket är intressant. Det innebär att Paulus tydliggör att han menar att Gud som rättfärdiggör, gör alla rättfärdiga genom tron. Alla ogudaktiga. Men ordet betyder inte gudlös i egentlig mening, utan mer att man inte vill ha med Gud att göra eller rättare sagt ett ord som beskriver det som Paulus fört fram i Rom 1:18-3:20. Så ordet är rätt insatt här.
4:6 καθαπερ και δαυιδ λεγει τον μακαρισμον του ανθρωπου ω ο θεος λογιζεται δικαιοσυνην χωρις εργαων	6Så prisar också David den människa salig som Gud räknar som rättfärdig oberoende av hennes gärningar:	Det är förlåtelsen som är det avgörande. Därför hänvisar Paulus nu till nästa skriftställe från Ps 32 där David beskriver sin erfarenhet av de synder han hade gjort och som han i Ps 51 bekände. Om någon kan tala om syndernas förlåtelse så är det väl kung David. Paulus vill tala om att dessa tankar inte är nya, de fanns med redan i det gamla förbundet. Genom förlåtelsen och inte genom gärningar räknar Gud en människa rättfärdig. Så hänvisar Paulus att detta är klart och tydligt genom skriften och citerar inledningen på Ps 32.
4:7 μακαριοι ων αφεθησαν αι ανομιαι και ων επεκαλυφθησαν αι αμαρτιαι	7Saliga de vilkas överträdelser är förlåtna och vilkas synder är utplånade.	Citatet är direkt hämtat ordagrant från Septuagint LXX. Han bara citerar utan att göra en utläggning av skriftstället. Troligen vill han peka på att de tankar han för fram är baserade från skriften och det är viktigt eftersom han utgår från de här orden för att visa på tron och omskärnelsen. Gäller det här ordet endast de omskurna, kommer han att fråga. Paulus vill kanske tydliggöra hur han har kommit fram till tanken att syndaförlåtelsen inte har omskärnelsen som krav. Det är inte bara omskurna det gäller, utan också oomskurna. Man kan tycka att det väsentliga i detta citat handlar om syndaförlåtelsen och att det är rättfärdigheten från Gud genom syndernas förlåtelse som det handlar om med det här citatet. Men det kan mycket väl vara så, som vi ser i verserna som kommer, att det är vilka det handlar om, som det handlar om. Saliga DE vilkas överträdelser är förlåtna" och sedan följer i nästa vers
4:8 μακαριος ανηρ ου ου μη λογισηται κυριος αμαρτιαν	8Salig den som Herren inte tillräknar synd.	"Salig den man", "aner", även om det inte översätts så i 2000 utan läggs in i ordet "den" så är det tydligt att det är ett personligt tilltal. Eftersom Paulus endast citerar inledningen av denna psalm 32 är det alltså troligt att det är vem saligprisningarna riktas

		till som är det väsentliga här, inte syndaförlåtelsen i sig. Citatet får därmed en slags dubbelhet. Det ligger mitt emellan frågan om omskärelsens betydelse och obetydelse för Gud rättfärdighet genom tron och inte genom gärningar. Därför fortsätter Paulus med den fråga han senast hade uppe i Rom 3:30. Det handlar om omskärelsen.
4:9 ο μακαρισμος ουν ουτος επι την περιτομην η και επι την ακροβυστιαν λεγομεν γαρ ελογισθη τω αβρααμ η πιστις εις δικαιοσυνην	9Denna saligprisning, gäller den bara de omskurna eller också de oomskurna? Jag har redan sagt: för sin tros skull räknades Abraham som rättfärdig.	Varför Paulus utformar frågan om omskärelsen på det här sättet genom att dela upp det, kan vara ett pedagogiskt knep eller också kan det vara så att frågan var känslig och Paulus försöker vara tydlig, trots känsligheten, genom att ta upp frågan i etapper och tydligt peka på att det är tron som är avgörande inte omskärelsen eller gärningarna. Paulus återvänder därför till Abraham och för samman sina tankar här. Åter igen skrivs Abraham och inte Abram. När det gäller Davids saligprisningar, gäller den verkligen alla? Och Paulus vill komma fram till, åter igen, att det gör den. Abraham räknades som rättfärdig redan när han var oomskuren, rättfärdigheten kom alltså inte som ett resultat av omskärelsen, förbundet med Gud. Det pekar på grundtesen igen att det är Gud som ger rättfärdigheten, ingen människa kan bli rättfärdig, inte ens genom ett förbund med Gud. Allt handlar om Guds nåd. Rättfärdigheten är något som Gud både ordnar och ger. Det vi kan göra är att bekänna våra synder, vår otillräcklighet och orättfärdighet och i tro ta emot den nåd och rättfärdighet som bara Gud kan ge.
4:10 πως ουν ελογισθη εν περιτομη οντι η εν ακροβυστια ουκ εν περιτομη αλλ εν ακροβυστια	10Och när skedde det, före eller efter omskärelsen? Före, inte efter.	För Paulus är ordningsföljden det väsentliga. Hade det varit omskärelsen, förbundet med Gud, som varit det avgörande för rättfärdiggörelsen, då hade inte Gud räknat Abraham som rättfärdig före omskärelsen. Om Gud verkligen hade velat det hade Gud självklart gjort så att omskärelsen hade kommit före. Men Gud gjorde inte så. Abraham blev räknad som rättfärdig före omskärelsen. Synnerligen betydelsefullt. Versen inleds med "pos oun", ordet "pos" är ett adverb för "hur", men sammansatt blir den bästa översättning till svenska att skriva "när" för det är vad Paulus vill säga. Paulus trycker på det här uttrycket och menar tydligt att det har betydelse "när" det skedde, som vi förstår av helheten.

4:11 και σημειον ελαβεν περιτομης σφραγιδα της δικαιοσυνης της πιστεως της εν τη ακροβυστια εις το ειναι αυτον πατερα παντων των πιστευοντων δι ακροβυστίας εις το λογισθηναι αυτοις [την] δικαιοσυνην	11Omskärelsens tecken fick han som bekräftelse på att han redan som oomskuren var rättfärdig genom sin tro. Så skulle han bli far till alla oomskurna som tror, så att dessa kunde räknas som rättfärdiga.	För då kommer frågan om vad omskärelsen har för betydelse. Paulus går inte närmare in på den frågan, kanske beror det på att han redan uttryckt detta så tydligt tidigare och man därför redan borde förstå att det handlade om utkorelsen och inte om rättfärdiggörelsen, eller helt enkelt att den frågan inte behövde förklaras här och kanske det bara hade blivit ytterligare en utläggning på samma sätt som han gjorde med att visa att alla är syndare i Rom 1:18-3:20 innan han kom in på rättfärdiggörelsen i tron i Rom 3:21ff som var en fortsättning på Rom 1:16-17. Det som var väsentligt att peka på här är att Paulus menar, helt rätt, att omskärelsen inte gav rättfärdiggörelsen, utan det var precis tvärtom. Det var rättfärdiggörelsen som behövdes för omskärelsen. Därför räknades Abraham som rättfärdig genom sin tro innan omskärelsen. Det här innebär att Abraham blev en fader både för oomskurna (se nästa vers) som oomskurna som tror. "Rättfärdig genom sin tro".
4:12 και πατερα περιτομης τοις ουκ εκ περιτομης μονον αλλα και τοις στοιχουσιν τοις ιχνεσιν της εν ακροβυστια πιστεως του πατρος ημων αβρααμ	12Han skulle också bli far till de oomskurna, för dem som inte bara är oomskurna utan också följer trons väg, den som vår fader Abraham vandrade redan innan han blev omskuren.	Man skulle kunna säga att Paulus jämför de oomskurna med de oomskurna enligt vårt språkbruk. Alla har samma fader i Abraham, men likheten ligger i i första hand i omskärelsen eller i avsaknad av omskärelsen, utan i tron. Både för de oomskurna och de oomskurna gäller nåden endast genom tron. Men när väl tron finns där blir det rättfärdiggörelse både för de oomskurna som de oomskurna. Det är genom tron som jämlikheten uppstår. Det var genom tron som Abraham blev räknad som rättfärdig, det var också genom tron som utkorelsen genom Abraham kom. Tron är den avgörande faktorn, utan tron blir det ingenting som kan räknas till rättfärdiggörelse. Utan tron kan inte ens omskärelse eller gärningar räknas till rättfärdigheten. Det är tron som är avgörande.
	<i>Löftet till Abraham gäller alla som tror</i>	
4:13 ου γαρ δια νομου η επαγγελια τω αβρααμ η τω σπερματι αυτου το κληρονομον αυτον ειναι κοσμου αλλα δια δικαιοσυνης πιστεως	13Det var inte genom lagen som Abraham eller hans efterkommande fick löftet att ärva världen, utan genom den rättfärdighet som kommer av tro.	Det här går Paulus nu in på ännu tydligare. Löftet om att ärva världen eller utkorelsen, som innebar ett löftesland för Israeliterna, gällde endast genom trons rättfärdighet. Med det här säger Paulus något allvarligt som han hade fått insikt i. Utkorelsen och löftet var villkorat. Bara för att man var jude och bodde i Israels land var det inte självklart att det skulle vara så att löftet gällde ovillkorat, det handlade om tron. Tron var villkoret. Utan tron var utkorelsen och löftet om landet utan värde. Då hjälpade det inte hur mycket ens det judiska folket höll Guds lagar och utövade tjänst i templet. Då hjälpade det inte ens med alla offer som Israels folk gjorde. Saknades tron hade de inte rätt till någonting, inte ens till sitt av Gud givna landet. Nu och i verserna framåt använde Paulus åter igen

		Abraham som förebild för den avgörande tron. Han visste att judarna hade kunskap om vad som faktiskt hade hänt med dem i historisk tid när de lämnade tron trots att de ansåg sig följa Guds lag. Minst vid ett tillfälle blev de förvisade från sitt land. En intressant sak här är att Paulus skriver "världen" medan vi uppfattar att löftet till Abraham gällde folket och ett land. Det här har tolkats som att detta skulle vara från senjudiska läror och att Paulus tar upp detta utifrån det. Men i Gen 18:18 står det i Septuagint LXX "πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς" "jordens alla folk" och det bör bli samma sak. Så det troliga är att Paulus här följer Septuagint LXX och kanske sammanför den översättning med den senjudiska tolkningen. Det här innebär att den tolkningen förstärker Paulus tes om rättfärdiggörelsen genom tron och att löftet handlade om Abrahams tro, inte urkorelsen. Det handlar om ett löfte som ges alla folk, inte endast det judiska folket.
4:14 εἰ γὰρ οἱ ἐκ νομοῦ κληρονόμοι κεκένωται ἡ πίστις καὶ κατηγορεῖται ἡ ἐπαγγελία	14Om arvingarna är de som håller sig till lagen, då är tron tom och löftet upphävt.	Om tron ersätts med lagen så blir både löftet och tron borta, utan kraft och utan att gälla. Det kan tyckas vara så att man känner sig rättfärdig och from när man följer lagen och gör de goda gärningar som man vet att Gud vill. Men utan tron blir det bara tomhet. Lagen skapar inte godhet och glädje. Lagen formar oss inte till att älska varandra även om det är sammanfattningen av lagen. Utan tron blir lagen något helt annat än Gud hade tänkt sig.
4:15 ὁ γὰρ νόμος ὀργὴν κατεργάζεται οὐ δὲ οὐκ ἐστὶν νόμος οὐδὲ παραβάσις	15Ty lagen framkallar vrede; utan lag ingen överträdelse.	Paulus förstod vad som händer när tron ersätts med lagen. Han hade själv erfarit det i sitt liv. Han som var en lagivare av högsta rang gick inte i tron inför Gud och frågade om Guds vilja när de första kristna församlingarna bildades. Han gick helt in för att utrota dem. Han blev vred och hade mordlust i sinnet, som det står i Apg 9:1. Om Paulus själv dödade någon är kanske inte troligt, men hans lagiver ledde säkert till att också människor dog. "Lagen framkallar vrede" är underförstått att det blir så när tron inte finns med. Om tron finns med blir det precis tvärtom som Paulus kommer till i vers 16. Men han utvecklar inte mer om lagen och vad det innebär: "utan lag ingen överträdelse" eftersom Paulus redan tidigare har gett sig in i den frågan. Här blir det snarare en kort glimt tillbaka till det han redan skrivit.

4:16 δια τουτο εκ πιστεως ινα κατα χαριν εις το ειναι βεβαιαν την επαγγελιαν παντι τω σπερματι ου τω εκ του νομου μονον αλλα και τω εκ πιστεως αβρααμ ος εστιν πατηρ παντων ημων	16Därför är tron grunden för att nåden skall gälla och löftet stå fast för alla hans efterkommande, inte bara för dem som håller sig till lagen utan också för dem som har tro som Abraham. Han är allas vår far,	Här sammanställer Paulus det han vill föra fram. Det är tron som är det avgörande för att nåden ska gälla och genom att tron och nåden gäller blir löftet säkert och tryggt "bebaian", något att lifa på till fullo. Det här gäller för alla som tror. Nu kan det vara lite besvärligt att rätt förstå 2000 års bibelöversättning. Det är egentligen lättare att förstå om man sätter punkt efter "nåden skall gälla" och tar bort "och". Riskens finns annars att det kan tolkas som att det för "dem som håller sig till lagen" kan uppfattas som att de har en egen väg till rättfärdigheten och då stämmer plötsligt inte det som Paulus har talat om precis innan. Det är tron och nåden som är helt avgörande för resten av versen. Här handlar det egentligen om de två olika grupperna, de omskurna; laghållarna så att säga samt det oomskurna som räknas som rättfärdiga endast genom tron, den tro som Abraham hade. Det måste vara så eftersom Paulus avslutar med att säga: "allas vår far".
4:17 καθως γεγραπται οτι πατερα πολλων εθνων τεθεικα σε κατεναντι ου επιστευσεν θεου του ζωοποιουντος τους νεκρους και καλουντος τα μη οντα ως οντα	17som det står skrivet: Jag har gjort dig till fader till många folk, och han är det inför den som han trodde på, Gud, som ger de döda liv och talar om det som ännu inte finns som om det redan fanns.	Här citerar Paulus från 1 Mos 17:5 och han gör det med eftertanke. Det här citatet är hämtat från samma mening där Gud ger Abram namnet Abraham och därefter ingår förbundet med Abraham genom omskärelsen. Det är alltså efter att Abraham räknades som rättfärdig genom tron enligt 1 Mos 15. Nu vill Paulus belysa något av trons innebörd. Tron bygger på något man inte kan se, men ändå litar på. Trots detta är tron inte något osäkert. Det betyder att tron bygger på något som inte är tagit rakt ut i luften som det är med t ex trolldom. Det är en tro som bygger på något. Abrahams tro byggde egentligen på tre saker. Det ena var Gud själv som är den som kan göra allting möjligt. Det andra är att Abraham redan visat att han kunde få barn. Innan han fick sitt namn och innan omskärelsens förbund med Gud slöts hade Abraham gått in till Saras slavflicka Hagar och fått ett barn med henne. Det tredje var löftet från Gud att han genom Sara skulle bli fader till ett folk och som Gud ganska utförligt berättade för Abraham vad som skulle ske med folket. Detta löfte hade Abraham fått redan innan han gick in till Hagar. Nu använder Paulus bilden av Abrahams tro på Gud med det löfte som var givet för att peka på tron på den Gud som kan göra allting möjligt, som kan ge döda liv och tala om sådana saker som ännu inte har kommit, som om de redan fanns.
4:18 ος παρ ελπιδα επι ελπιδι επιστευσεν εις το γενεσθαι αυτον πατερα πολλων εθνων κατα το ειρημενον ουτως εσται το σπερμα σου	18Där allt hopp var ute höll Abraham fast vid hoppet och trodde, så att han kunde bli far till många folk, enligt ordet: Så talrik skall din avkomma bli.	Vi vet inte hur lång tid som gick emellan de två löften och avtal eller förbund som Gud gjorde med Abraham. Det är lätt att få den uppfattningen att Paulus menar att vid någon tidpunkt blev Abrahams hopp och löftesuppfyllelsen om intet. Men så menar inte Paulus. Ordagrant står det "mot hoppet med hoppet". Det hopp som var ute var hoppet om att

		det mänskligt sett var omöjligt för Abraham att få barn med Sara. Det hoppet var ute. Det hopp som kvarstod var hoppet i tron på Guds löften, att för Gud är allting möjligt. Paulus vill visa på att löftet om att Abraham skulle "bli far till många folk", byggde på Guds förmåga, inte på Abrahams och Saras förmåga. Paulus vill visa på att det var Gud som handlade fullt ut, att löftet handlade om Guds makt att göra det omöjliga möjligt och att löftet och tron till fullo handlar om Gud och om människor. Sedan kan man lägga märke till att Paulus skriver "många folk" och inte "dina efterkommande" eller något sådant. Det handlar om samma sak som i löftesgivandet i 1 Mos 18:18 och som Paulus redan har skrivit om i v 13 och 17 om "världen" och om "många folk" eller som det står enligt Septuagint LXX "jordens alla folk".
4:19 και μη ασθενησας τη πιστει κατενοησεν το εαυτου σωμα [ηδη] νενεκρωμενον εκατονταετης που υπαρχων και την νεκρωσιν της μητρας σαρρας	19Han sviktade inte i tron då han tänkte på att hans egen kropp var utan livskraft – han var omkring hundra år gammal – och att Saras moderssköte var dött.	Att det är så kommer tydligt fram i den här versen där Paulus åter pekar på att det handlar om tron på Guds löften, tron på Guds förmåga. Eftersom Abraham trodde på Gud och litade på Guds löften, sviktade han heller inte i sin tro på Gud. Ordet "astenesas" betyder "inte trång, inte smal, inte liten". Används mest för att beskriva sjukdom eller svaghet. Från ordet "stenos" har vi hämtat ordet "stenografi" och här blir det två negationer för "inte" och sedan "inte svag". Paulus vill förklara att trots Abrahams fysiska svaghet, om det nu var så han menade, så var Abraham stark i sin tro. Tron förminskades inte att kroppens svaghet. Men detta kan lätt bli en övertolkning av Paulus uttryck. Troligen vill Paulus endast förstärka det han tidigare talat om, att det inte handlade om Abrahams och Saras förmågor utan om Guds kraft och att det var Abrahams tron på Guds kraft som inte har försvagats oavsett yttre omständigheter. Ett problem som Paulus inte tar upp är att han nämner att Abrahams kropp var utan livskraft, för så var det ju inte, det var ju Saras moderssköte som var dött. Abraham skulle ju få fler barn, vilket vi ser i 1 Mos 25. Men det var uppenbarligen inget problem för Paulus.
4:20 εις δε την επαγγελιαν του θεου ου διεκριθη τη απιστια αλλ ενεδυναμωθη τη πιστει δους δοξαν τω θεω	20Inför Guds löfte tvivlade han inte i otro utan fick kraft genom tron. Han gav Gud äran	Här förstärker Paulus det han vill föra fram och använder ett annat ord för tvivla som är starkare. Det betyder egentligen "åtskillnad" och är ett sammansatt ord av "dia", "genom" och "krisis" eller "kritä" som handlar om dom eller döma. Paulus vill tydliggöra att Abraham var säker i sin tro, att han inte bara antog eller hade en stark förhoppning utan verkligen litade på Guds löften. Abraham fick kraft genom tron. Paulus skriver inte "genom sin tro", utan tron med bestämd artikel "tā pistei". Frågan är vad som menas med det. Egentligen gre Paulus svaret själv här och i v 21. I vår tid kan vi uppfatta tron som en egenskap hos oss, men så är det inte.

		Tron handlar om att ge Gud äran, att med villigt hjärta överlåta allt åt Gud som har all makt i himlen och på jorden. Därför kan tron och Guds ära inte åtskiljas, de hör alltid ihop. Det här är en utgångspunkt i hela Pauli tankevärld och i hela romarbrevet. Tron är alltid något som hör ihop med Guds är och härlighet. Kraften finns hos Gud och inte i vare sig våra hjärtan eller tankar, endast hos Gud.
4:21 και πληροφορηθεις οτι ο επιγγελται δυνατος εστιν και ποιησαι	21och var förvissad om att det Gud har lovat kan han också infria	Paulus bygger upp, bit för bit, Abrahams tro och förvissning. Här kommer ett ännu starkare ord för det: "plärofrätheis", "fullt förvissad", "överbevisad". Det var inte en stark tro, i mänsklig mening, som det handlade om, det var en övertygelse om Guds väldiga styrkas kraft. Det handlade för Abraham om att ge Gud äran, att kunna, inte bara våga, lita på Gud.
4:22 διο [και] ελογισθη αυτω εις δικαιοσυνην	22Därför räknades han som rättfärdig.	Det var denna tro det handlade om, tron på att för Gud är allting möjligt, den Gud som har all ära och makt och som all härlighet tillhör. Lite torftigt kan man uttrycka trons rättfärdighet som att det inte är tron i sig som gör oss rättfärdiga inför Gud, det är tron på Gud och att all ära tillhör Gud allena, som gör oss rättfärdiga inför Gud. Här återkommer ordet "elogisthä" som det gör flera gånger i kapitel 4, "tillräkna" som från början hörde hemma i affärsspråket som uträkning eller summering. Här för Paulus fram ordet också i kommande versar. Gud räknar med Abraham som rättfärdig, det är Guds uträkning, Guds eget beslut, det är Gud som räknar med och summerar och därför blir Abrahams rättfärdighet en gudomlig handling, det är Gud som handlar, inte Abraham. Han litar på Gud och då räknar Gud Abraham som rättfärdig. Abraham var ingen speciell människa eller hade en speciell tro, han trodde på Gud och Guds löften, det var detta som gjorde att Gud räknade honom som rättfärdig.
4:23 ουκ εγραφη δε δι αυτον μονον οτι ελογισθη αυτω	23Men inte bara om honom skrevs orden räknades som rättfärdig	Därefter kommer Paulus fram till överföringen från Abraham till oss. Det som gällde Abraham gäller också för oss, som kommer i v 24. Hade det varit Abraham som person det handlade om då hade utkorelsen och arvet varit av betydelse, då hade gärningarna behövts räknas in, men så är det inte. Det var Abrahams tro som räknades och vi kan dela samma tro. Därför kommer Paulus nu in på överförelsen.
4:24 αλλα και δι ημας οις μελλει λογιζεσθαι τοις πιστευουσιν επι τον εγειραντα ιησουν τον κυριον ημων εκ νεκρων	24utan också med tanke på oss. Vi skall räknas som rättfärdiga, ty vi tror på honom som från de döda har uppväckt vår herre Jesus,	"Med tanke på" kan upplevas som något missvisande. Det var inte tanken som räknades utan helt enkelt att detsamma gäller också för oss som tror idag. Det är tron och inte person som är avgörande. Därför kan vi också bli räknade som rättfärdiga. Vi kan, liksom Abraham, dela samma tro. Det handlar om "tron på honom som från de

		döda har uppväckt vår herre Jesus.” Det är väsentligt att vi inte uppfattar detta som någon form av åtskillnad, tron på Gud och tron på Jesu död och uppståndelse. För Paulus är det helt självklart att Jesu död och uppståndelse ingår i tron. Det innebär att vi inte kan säga att vi tror på Gud, men inte på Jesu död och uppståndelse. Det Paulus vill göra tydligt, här och i kommande versar, är att det handlar om samma sak. Jesu död och uppståndelse ingår i tron på Gud. När vi alltså säger att vi blir rättfärdiga genom tron på Gud är det samma trons rättfärdighet som Abraham hade, men i denna tro ingår Jesu död och uppståndelse, både för Abraham som för oss, för hos Gud finns ingen åtskillnad. Det är bara vi som tankemässigt tänker i tidsramar och därmed lätt skiljer på Abrahams tro och vår tro eftersom Jesus varken hade dött eller uppstått när Abraham levde. Men tron kommer från Gud och hos Gud finns ingen tidsskillnad. När Abrahams tro räknades som rättfärdig inför Gud ingick redan då Jesu död och uppståndelse. Tidsmässigt är det skillnad, men den skillanden gäller inte hos Gud och det är Gud som både ger tron och ger rättfärdigheten. För Paulus är det samma tro och samma rättfärdighet.
4:25 ος παρεδοθη δια τα παραπτωματα ημων και ηγερθη δια την δικαιοσιν ημων	25som blev utlämnad för våra överträdelsers skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull.	Det är troligt att Paulus här återger en del av den troslära som fanns i de första kristna församlingarna och som han självklart själv lärde ut. I våra trosbekännelser står det inte om att Jesus blev ”utlämnad” ”paradothä” och uttolkare av detta ord menar att det här var Pauli språkbruk för att peka på Jesu död, men att Paulus aldrig delar på Jesu död och uppståndelse utan ständigt pekar på både Jesu död och uppståndelse som Jesu försoningsverk. Det kan vara så att Paulus använde det här uttrycket för att tydligare peka på att Jesus var offrad för vår skull. Det kan vara så att Paulus anknöt till Jes 53:6 eftersom han använde samma ord här som i Septuagint LXX ”lät vår skuld drabba honom”. Oavsett omdet är är så vill Paulus göra kopplingen till vår rättfärdighet tydlig att vi blir rättfärdiga tack var Jesu död och uppståndelse. Mer om det kommer han nu att fortsätta med i kapitel 5.